ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 31ης Μαΐου 2001 *

Στην υπόθεση C-41/99 P,

Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, με έδρα τη Μπολώνια (Ιταλία),

Sadam Castiglionese SpA, με έδρα τη Μπολώνια,

Sadam Abruzzo SpA, με έδρα τη Μπολώνια,

Zuccherificio del Molise SpA, με έδρα το Termoli (Ιταλία),

Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR), με έδρα την Cesena (Ιταλία),

εκπροσωπούμενες από τους V. Cerulli Irelli, G. Pittalis και G. Fanzini, avvocati, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως η οποία ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 8 Δεκεμβρίου 1998 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο πενταμελές τμήμα) στην υπόθεση T-39/98, Sadam Zuccherifici κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. II-4207), όπως διορθώθηκε με διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 1999 (μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της πρώτης διατάξεως,

όπου ο έτερος διάδικος είναι το

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από τους J. Carbery και I. Díez Parra, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και C. W. A. Timmermans (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. Stix-Hackl
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 6ης Δεκεμβρίου 2000, κατά την οποία οι εταιρίες Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA και Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) εκπροσωπήθηκαν από τους G. Fanzini, G. M. Roberti και A. Franchi, avvocati, και το Συμβούλιο από τους J. Carbery και F. P. Ruggeri Laderchi,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 8ης Φεβρουαρίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Φεβρουαρίου 1999, οι εταιρίες Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA και Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 8 Δεκεμβρίου 1998 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-39/98, Sadam Zuccherifici κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. II-4207, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), όπως διορθώθηκε με διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 1999 (μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή τους περί ακυρώσεως του άρθρου 2 του κανονισμού (ΕΚ) 2613/97 του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, που επιτρέπει στην Πορτογαλία να χορηγήσει ενισχύσεις στους παραγωγούς ζαχαρότευτλων και [καταργεί] κάθε εθνική ενίσχυση από την περίοδο εμπορίας 2001/02 (ΕΕ L 353, σ. 3).

Το νομικό πλαίσιο και τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς

2 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4), όπως προκύπτει βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1101/95 του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 1995 (ΕΕ L 110, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1785/81), προβλέπει, στο άρθρο 46, τη δυνατότητα της Ιταλικής Δημοκρατίας και του Βασιλείου της Ισπανίας να χορηγήσουν, υπό τις προϋποθέσεις που ορίζει, ενισχύσεις προσαρμογής στους παραγωγούς ζάχαρης και ζαχαροτεύτλων. Προς τούτο, το άρθρο 46, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού διαιρεί την ιταλική επικράτεια σε τρεις διαφορετικές περιοχές, ήτοι τη «βόρεια περιοχή», την «περιοχή του κέντρου» και την «περιοχή του νότου». Τα επιτρεπόμενα ποσά ενισχύσεων φθίνουν σε συνάρτηση με την πάροδο του χρόνου, με βάση τη λεγόμενη αρχή του «soft landing», ενώ οι ως άνω ενισχύσεις χορηγούνται μέχρι και την περίοδο εμπορίας 1999/00 για τη βόρεια περιοχή και την περιοχή του κέντρου, καθώς και μέχρι και την περίοδο εμπορίας 2000/01 για την περιοχή του νότου. Η μείωση αυτή των ποσών των επιτρεπομένων ενισχύσεων είναι πολύ έντονη για τη βόρεια περιοχή και την περιοχή του κέντρου, λιγότερο δε έντονη για την περιοχή του νότου.

3 Ο κανονισμός 2613/97 περιλαμβάνει διατάξεις δύο διαφορετικών φύσεων. Δυνάμει του άρθρου 1 του κανονισμού αυτού, επιτρέπεται, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, στην Πορτογαλική Δημοκρατία να χορηγήσει για τις περιόδους εμπορίας 1998/99 έως 2000/01, ενίσχυση προσαρμογής στους παραγωγούς ζαχαροτεύτλων που είναι εγκατεστημένοι στις ηπειρωτικές περιοχές της. Το δε άρθρο 2 του ως άνω κανονισμού ορίζει ότι από την περίοδο εμπορίας 2001/02 η ενίσχυση που αναφέρει το άρθρο 1, καθώς επίσης και οι ενισχύσεις που αναφέρει το άρθρο 46 του κανονισμού 1785/81, καταργούνται.

4 Θεωρώντας ότι τα συμφέροντά τους θίγονταν από το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 οι προσφεύγουσες, που έχουν την κυριότητα επιχειρήσεων μεταποιήσεως και παραγωγής ζάχαρης ζαχαροτεύτλων στη νότια περιοχή της Ιταλίας, άσκησαν προσφυγή περί ακυρώσεως της διατάξεως αυτής ενώπιον του Πρωτοδικείου. Προς

στήριξη της προσφυγής αυτής επικαλέστηκαν τόσο έλλειψη αιτιολογίας από την οποία υποστήριξαν ότι έπασχε ο κανονισμός 2613/97 όσο και παράβαση ουσιώδους τύπου λόγω του ότι δεν ζητήθηκε προ της εκδόσεως του ως άνω κανονισμού η γνώμη της Ιταλικής Δημοκρατίας. Οι προσφεύγουσες θεωρούσαν επιπλέον ως αποδεδειγμένη την κατάχρηση εξουσίας και την παράβαση του άρθρου 39 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 33 ΕΚ).

5 Σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το Συμβούλιο προέβαλε, με χωριστό δικόγραφο, ένσταση απαραδέκτου. Το Συμβούλιο, ισχυριζόμενο, αφενός, ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι κανονιστική πράξη γενικής ισχύος που εφαρμόζεται σε αντικειμενικά καθοριζόμενες καταστάσεις και περιλαμβάνει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που αναφέρονται γενικά και αφηρημένα και, αφετέρου, ότι η ως άνω πράξη δεν αφορά τις προσφεύγουσες άμεσα και ατομικά, ζήτησε από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη και να τις καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα.

6 Οι προσφεύγουσες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της εν λόγω ενστάσεως απαραδέκτου στις 13 Ιουλίου 1998. Επικαλούμενες τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Van Gerven στην απόφαση της 15ης Ιουνίου 1993, C-213/91, Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-3177), ισχυρίστηκαν ότι ο κανονισμός 2613/97 αναπτύσσει δυσμενείς σε βάρος τους νομικές συνέπειες απορρέουσες απευθείας από την ίδια την προσβαλλόμενη πράξη, χωρίς αυτές να αποτελούν τη συνέπεια μεταγενέστερης αποφάσεως ληφθείσας από κοινοτικό όργανο ή από κράτος μέλος. Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες ζήτησαν από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο και να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

7 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη το Πρωτοδικείο δέχθηκε τα αιτήματα του Συμβουλίου. Απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή της οποίας είχε επιληφθεί και καταδίκασε αλληλεγγύως τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

8 Η απόρριψη της ως άνω προσφυγής στηρίζεται σε δύο λόγους.

9 Αφενός, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι ο κανονισμός 2613/97 εμφανίζεται ως μέτρο γενικής ισχύος και δέχθηκε, μεταξύ άλλων, με τη σκέψη 18 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι «[το άρθρο 2 του κανονισμού αυτού] εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενη κατάσταση και συνεπάγεται έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που καθορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, δηλαδή έναντι των κρατών μελών και των παραγωγών ζαχαροτεύτλων».

10 Αφετέρου, το Πρωτοδικείο εξέτασε το ζήτημα αν το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 αφορά τις προσφεύγουσες λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών τους ή αν υπάρχει πραγματική κατάσταση η οποία να τις διακρίνει, ενόψει της εν λόγω διατάξεως, σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο. Συναφώς, με τη σκέψη 21 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως το Πρωτοδικείο έκρινε μεταξύ άλλων ότι, «έστω και αν ο κανονισμός είναι ικανός να θίξει την κατάσταση των προσφευγουσών, το γεγονός αυτό δεν αρκεί να τις χαρακτηρίσει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο. Πράγματι, η επίδικη διάταξη τις αφορά μόνο λόγω της αντικειμενικής τους ιδιότητας ως επιχειρηματιών που ασκούν δραστηριότητα στον τομέα των ζαχαροτεύτλων, όπως οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία που ασκεί την ίδια δραστηριότητα εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας».

11 Όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι τα αποτελέσματα του άρθρου 2 του κανονισμού 2613/97 μπορεί να γίνουν πολύ περισσότερο αισθητά στην περιοχή του νότου της Ιταλίας σε σύγκριση με τη βόρεια περιοχή και την περιοχή του κέντρου του κράτους μέλους αυτού ή με την Ισπανία, το Πρωτοδικείο δέχθηκε, με τη σκέψη 22 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι το γεγονός ότι η ως άνω διάταξη μπορεί να έχει διαφορετικά συγκεκριμένα αποτελέσματα για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου στα οποία έχει εφαρμογή «δεν μπορεί να τη στερήσει του κανονιστικού της χαρακτήρα [...]. Εξάλλου, σε σχέση με το καθεστώς εγκρίσεως των ενισχύσεων που καθιέρωσε το άρθρο 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 1785/81 και το καθεστώς απαγορεύσεως που καθιέρωσε το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97, οι προ-

σφεύγουσες βρίσκονται, εν πάση περιπτώσει, στην ίδια κατάσταση όπως και όλοι οι άλλοι Ιταλοί παραγωγοί τεύτλων που ασκούν δραστηριότητα στην περιοχή του νότου».

Η αίτηση αναιρέσεως

12 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως που στρέφεται κατά της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως και, κατά συνέπεια, προς στήριξη του αιτήματος να κηρυχθεί παραδεκτή η στρεφόμενη κατά του άρθρου 2 του κανονισμού 2613/97 προσφυγή, οι προσφεύγουσες και νυν αναιρεσείουσες προβάλλουν δύο λόγους, οι οποίοι στηρίζονται, αφενός, στη μη τήρηση των κανόνων περί του παραδεκτού προσφυγής ακυρώσεως ασκουμένης από φυσικά και νομικά πρόσωπα και, αφετέρου, στην εκ μέρους του Πρωτοδικείου σύγχυση μεταξύ της δικής τους προσφυγής και άλλης έχουσας το ίδιο αντικείμενο, την οποία είχαν ασκήσει την ίδια ημέρα η Associazione Nazionale Bieticoltori (ANB) (ιταλική ένωση παραγωγών ζαχαρότευτλων) και οι F. Cocia και V. Di Giovine, δύο Ιταλοί παραγωγοί από τη νότια Ιταλία, επί της οποίας εκδόθηκε η διάταξη της 8ης Δεκεμβρίου 1998, T-38/98, ANB κ.λπ κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. II-4191).

13 Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ειδικότερα ότι η διορθωτική διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 1999, με την οποία το Πρωτοδικείο ήρε την ως άνω σύγχυση, ιδίως υποκαθιστώντας τον όρο «προσφεύγοντες» με τον όρο «προσφεύγουσες» στις σκέψεις 7, 9, 11, 14, 15 και 20 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως και αφαιρώντας τη μνεία των ονομάτων Coccia και Di Giovine στις σκέψεις 21 και 22 της ίδιας αυτής διατάξεως, ουδόλως επηρέασε το «εννοιολογικό σφάλμα» που υφίσταται όσον αφορά τη διάταξη αυτή.

14 Το Συμβούλιο ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως ως απαράδεκτης, με την αιτιολογία ότι οι αναιρεσείουσες περιορίζονται στην κατά λέξη επανάληψη των λόγων και επιχειρημάτων που ανέπτυξαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, πράγμα το οποίο αντιβαίνει προς τις διατάξεις του Οργανισμού ΕΚ και του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

15 Εξάλλου, όσον αφορά την προβαλλόμενη «σύγχυση» στην οποία υπέπεσε το Πρωτοδικείο μεταξύ των προαναφερθεισών υποθέσεων Sadam Zuccherifici κ.λπ. κατά Συμβουλίου και ANB κ.λπ. κατά Συμβουλίου, το Συμβούλιο διατείνεται ότι το Πρωτοδικείο ακολούθησε, στις δύο αυτές υποθέσεις, την ίδια τεχνική που ακολουθεί παραδοσιακά για την εξέταση του παραδεκτού προσφυγής ακυρώσεως ασκηθείσας από φυσικά ή νομικά πρόσωπα κατά κοινοτικών κανονισμών. Εφόσον οι αναιρεσείουσες προέβαλαν τα ίδια επιχειρήματα και στις δύο υποθέσεις, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε παρά να κρίνει, με το ίδιο σκεπτικό, και τις δύο προσφυγές απαράδεκτες.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

16 Από τα άρθρα 168 Α της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 225 ΕΚ), 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει επακριβώς τα βαλλόμενα στοιχεία της αποφάσεως ή της διατάξεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα επί των οποίων στηρίζεται συγκεκριμένα η αίτηση αυτή (βλ. μεταξύ άλλων τις διατάξεις της 6ης Μαρτίου 1997, C-303/96 P, Bernardi κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1997, σ. I-1239, σκέψη 37, και της 9ης Ιουλίου 1998, C-317/97 P, Smanor κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-4269, σκέψη 20).

17 Δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία, χωρίς να περιέχει επιχειρηματολογία αποσκοπούσα ειδικώς στον προσδιορισμό της πλάνης περί το δίκαιο την οποία ενέχει η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, περιορίζεται στην επανάληψη των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, περιλαμβανομένων εκείνων που στηρίζονταν σε πραγματικά περιστατικά τα οποία απέρριψε ρητά το Πρωτοδικείο. Πράγματι, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του

Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 35).

18 Εν προκειμένω, εντούτοις, οι αναιρεσείουσες επικρίνουν με συγκεκριμένα επιχειρήματα τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου, καθόσον αυτό μετέφερε στην υπόθεση Sadam Zuccherifici κ.λπ. κατά Συμβουλίου, που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως, τις αιτιολογίες και τη συλλογιστική που χρησιμοποιήθηκαν στην προαναφερθείσα υπόθεση ANB κ.λπ. κατά Συμβουλίου, χωρίς να απαντήσει σε κανένα από τα συγκεκριμένα επιχειρήματά τους με τα οποία επιδίωκαν να αποδείξουν ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 τις αφορά άμεσα και ατομικά ως επιχειρήσεις μεταποιήσεως και παραγωγής ζάχαρης από ζαχαροκάλαμο.

19 Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι οι λόγοι και οι ισχυρισμοί σχετικά με τις προϋποθέσεις παραδεκτού προσφυγής ακυρώσεως ασκούμενης από φυσικά και νομικά πρόσωπα έχουν ήδη προβληθεί με την ίδια διατύπωση πρωτοδίκως δεν δικαιολογεί την απόρριψή τους ως απαραδέκτων στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας αναιρέσεως. Πράγματι, είναι προφανές ότι, με τις σκέψεις 16, 18 και 22 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Πρωτοδικείο περιορίστηκε να εξετάσει την κατάσταση των παραγωγών ζαχαροτεύτλων, χωρίς να αποφανθεί επί της ιδιαίτερης περιπτώσεως των επιχειρήσεων μεταποιήσεως και παραγωγής ζάχαρης από ζαχαρότευτλα.

20 Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

Επί του βασίμου της αιτήσεως αναιρέσεως

21 Όσον αφορά το βάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες επικαλούνται στην ουσία δύο λόγους.

22 Με τον πρώτο λόγο υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο έσφαλε όσον αφορά τη φύση της προσβαλλομένης πράξεως. Λαμβανομένων υπόψη των εννόμων συνεπειών του άρθρου 2 του κανονισμού 2613/97 για τους παραγωγούς ζάχαρης της περιοχής της νότιας Ιταλίας, το μέτρο που προβλέπει η διάταξη αυτή, το οποίο συνεπάγεται την κατάργηση των ενισχύσεων από την περίοδο εμπορίας 2001/02, αν και εμφανίζεται ότι έχει γενική ισχύ που του προσδίδει κανονιστικό χαρακτήρα, αποτελεί αντιθέτως απόφαση, οι δυσμενείς συνέπειες της οποίας θίγουν κυρίως τις βιομηχανικές επιχειρήσεις με εγκαταστάσεις στην ως άνω περιοχή.

23 Με τον δεύτερο λόγο οι αναιρεσείουσες διατείνονται ότι κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 δεν τις αφορά ατομικά.

24 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο των αναιρεσειουσών, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως ορθώς υπενθύμισε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 17 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως ασκηθείσας από φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατά κοινοτικού κανονισμού εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί, στην πραγματικότητα, απόφαση η οποία αφορά τον προσφεύγοντα διάδικο άμεσα και ατομικά. Το Δικαστήριο διασαφήνισε, εξάλλου, ότι το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη γενική ισχύ της εν λόγω πράξεως και ότι η εν λόγω γενική ισχύς μπορεί να συνάγεται από το γεγονός ότι η οικεία πράξη εφαρμόζεται επί αντικειμενικώς προσδιοριζομένων καταστάσεων και παράγει τα έννομα αποτελέσματά της έναντι κατηγοριών προσώπων που καθορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο (βλ. μεταξύ άλλων την απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, Alusuisse Italia κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463, σκέψεις 8 και 9, και τη διάταξη της 26ης Οκτωβρίου 2000, C-447/98 P, Molkerei Grossbraunhain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-9097, σκέψη 67).

25 Εν προκειμένω, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 εμφανίζεται ως μέτρο γενικής ισχύος. Ορίζοντας ότι οι προβλεπόμενες από το

άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού και το άρθρο 46 του κανονισμού 1785/81 ενισχύσεις καταργούνται από την περίοδο εμπορίας 2001/02, το Συμβούλιο έλαβε μέτρο το οποίο εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενη κατάσταση και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που καθορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Πράγματι, το μέτρο αυτό αφορά όχι μόνον τα κράτη μέλη και τους παραγωγούς ζαχαρότευτλων, αλλά, όσον αφορά την Ισπανία και την περιοχή της νότιας Ιταλίας, και τις επιχειρήσεις που παράγουν ζάχαρη από ζαχαρότευτλα περί των οποίων γίνεται λόγος ειδικότερα στο άρθρο 46, παραγράφοι 2, στοιχείο γ', 3 και 6, του κανονισμού 1785/81.

26 Επομένως, ορθώς το Πρωτοδικείο δέχθηκε την κανονιστική φύση του ως άνω μέτρου.

27 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο που προβάλλουν οι αναιρεσείουσες, πρέπει να υπομνησθεί, όπως σημείωσε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 19 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, υπό ορισμένες περιστάσεις, διάταξη πράξεως γενικής ισχύος μπορεί να αφορά ατομικά ορισμένους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες. Αυτό συμβαίνει στην περίπτωση που η επίμαχη διάταξη θίγει ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο που προσδιορίζεται λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών του ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο (αποφάσεις της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2501, σκέψη 13, και της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψεις 19 και 20).

28 Συναφώς, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν ειδικότερα στο Πρωτοδικείο ότι ερμήνευσε εσφαλμένα το άρθρο 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 230 ΕΚ), αρνούμενο να δεχθεί ότι στην προκειμένη περίπτωση το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 τις αφορά ατομικά. Υποστηρίζουν ότι οι βιομηχανικές επιχειρήσεις θίγονται ακόμη περισσότερο έναντι των παραγωγών ζαχαροτεύτλων από την κατάργηση των ενισχύσεων την οποία προβλέπει η ως άνω διάταξη. Πράγματι, αφενός, λόγω της αμοιβαίας εξαρτήσεως του αγροτικού και του βιομηχανικού τομέα, καμία βιομηχανική εγκατάσταση παραγωγής ζάχαρης δεν θα μπο-

ρούσε να επιβιώσει χωρίς μια περιφερειακή γεωργική παραγωγή που να εξασφαλίζει την αναγκαία για την παραγωγή προμήθεια ζαχαροτεύτλων. Αφετέρου, το μέτρο της καταργήσεως, δεδομένου ότι έχει ως άμεσο αποτέλεσμα την παρεμπόδιση της χορηγήσεως ενισχύσεων, θέτει σε κίνδυνο την εφαρμογή των σχεδίων βιομηχανικής αναδιαρθρώσεως στη νότια Ιταλία, καθόσον αφορά μόνον τα εργοστάσια ζάχαρης των αναιρεσειουσών.

29 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το γεγονός ότι, κατά την ημερομηνία της ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 2613/97, οι αναιρεσείουσες ήταν οι μόνοι συγκεκριμένοι αποδέκτες του κανονισμού αυτού, δεδομένου ότι ήταν παραγωγοί ζάχαρης από ζαχαρότευτλα στην περιοχή του νότου της Ιταλίας, δεν αρκεί, αυτό καθαυτό, για να θεωρηθεί ότι ο ως άνω κανονισμός τις αφορά ατομικά. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, η γενική ισχύς και, επομένως, ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν θίγονται από τη δυνατότητα προσδιορισμού με κάποια ακρίβεια του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων η πράξη αυτή έχει εφαρμογή σε δεδομένο χρονικό σημείο, αρκεί να μην αμφισβητείται ότι η εφαρμογή αυτή γίνεται στο πλαίσιο αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζεται από την πράξη σε σχέση με τον σκοπό που η εν λόγω πράξη επιδιώκει (βλ. τις αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 1993, Γιβραλτάρ κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3605, σκέψη 17, και Codorniu κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα, σκέψη 18).

30 Πρέπει να σημειωθεί ότι η κατάργηση των ενισχύσεων δυνάμει του άρθρου 2 του κανονισμού 2613/97 εφαρμόζεται γενικά και με αόριστη διάρκεια για κάθε ενδιαφερόμενο επιχειρηματία, δηλαδή για τους παραγωγούς ζαχαρότευτλων και τους παραγωγούς ζάχαρης από ζαχαρότευτλα στην περιοχή της νότιας Ιταλίας και στην Ισπανία.

31 Όσον αφορά το γεγονός ότι, τις προηγούμενες από την περίοδο 2001/02 περιόδους εμπορίας, οι αναιρεσείουσες είχαν λάβει ενισχύσεις κατ' εφαρμογήν του άρθρου 46, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1785/81, ούτε το γεγονός αυτό έχει σημασία όσον αφορά την εξατομίκευση των αναιρεσειουσών. Πράγματι, αφενός, η ενδεχό-

μενη ωφέλεια από τις εν λόγω ενισχύσεις περιοριζόταν ρητά στις περιόδους εμπορίας 1995/96 έως 2000/01, οπότε έληγε με το πέρας της τελευταίας αυτής περιόδου. Αφετέρου, η κατάργηση των ως άνω ενισχύσεων ισχύει αδιακρίτως για όλους τους τωρινούς και μελλοντικούς παραγωγούς της περιοχής της νότιας Ιταλίας.

32 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η επίμαχη διάταξη του κανονισμού 2613/97 δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες.

33 Επομένως, παρά το γεγονός, που σημειώνεται στη σκέψη 18 της παρούσας αποφάσεως, ότι το Πρωτοδικείο, με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, περιορίστηκε να εξετάσει ειδικότερα την κατάσταση των παραγωγών ζαχαροτεύτλων, ορθώς κατέληξε στο απαράδεκτο της προσφυγής.

34 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

35 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή βάσει του άρθρου 118 στην αναιρετική διαδικασία, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ζήτησε την καταδίκη των αναιρεσειουσών στα δικαστικά έξοδα και αυτές ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τις Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA και Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) στα δικαστικά έξοδα.

La Pergola Edward Timmermans

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 31 Μαΐου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τετάρτου τμήματος

A. La Pergola